

[Petra Petersen.]

ikke, at den halve del gøres godt, hvis den ikke følges op af den resterende halve del, og det gælder i allerhøjeste grad arbejdet i børneforsorgen. Alt for mange unge er efter endt ophold på et eller andet af vore forsorgshjem gået direkte i hundene. De har ikke været egnet til at stå på egne ben, efter at de i årevis har været under forsorg. Det er måske, fordi de har været for skærmet eller på grund af disciplinen — jeg ved det ikke. Det er jo i allerhøjeste grad disse unge drenge, der ender i ungdomsfængsel eller bliver trækkerdrengene, og besættelsesårene viste os, hvor let de unge, og det var både drenge og piger, faldt for besættelsesmagten.

Vi har længe trængt til et udvidet efterværnsarbejde, som skal være den anden halvdel af vor børneforsorg, et arbejde, der skal rette de unge op, så at de er egnet til at klare sig i samfundet. Stor vægt må derfor lægges på uddannelsen af de unge. Jeg er ikke, som det ærede medlem fru Gudrun Bjørner, bange for det nye stk. 5 til § 169, der giver børneværnsudvalgene ret til at fortsætte uddannelsen af de unge efter forsøgsvis hjemgivelse eller efter endeligt ophør af forsorgen. Jeg tillægger det meget stor betydning.

Jeg vil gerne om de unges uddannelse sige, at jeg synes, vi har for få lærlingehjem for vore unge piger; i det hele taget synes jeg, det ser ud til at være sværere at skaffe de unge piger en læreplads end de unge mænd. Jeg underkender ikke værdien af husligt arbejde, men de unge piger, vi har under forsorgen, egner sig mange gange slet ikke til husligt arbejde. De har deres ejendommeligheder, om jeg må sige det sådan, og mange husmødre vil ikke være tjent med at have dem i huset. Men de kan udmærket uddannes til syersker på fabrikker eller lignende arbejde. Jeg synes altså, vi mangler hjem for de unge piger, hvor man kan udanne dem således, at de kan gå ud i erhvervslivet.

Men efterværnet får mange andre opgaver end de rent økonomiske, idet de unge trænger til støtte på så godt som alle områder. Det hænder undertiden, at der kommer noget godt ud af noget dårligt, og den konsulentordning, vi på Fyn har nydt godt af i flere år, opstod som følge af de

højest uheldige forhold, vi havde på et af vore fynske hjem. Vi hilser derfor med glæde, at den midlertidige ordning, vi har haft på Fyn, og som vi har haft så stor glæde af, nu indgår i loven. Jeg vil ønske, den højtærede minister må være lige så heldig med udvælgelsen af de kommende konsulenter, som det ærede medlem hr. Strøm var i sin ministertid med udvælgelsen af den fynske konsulent. Som så meget andet arbejde står og falder dette arbejde med, at det bliver de rigtige personer, man vælger, og konsulentens arbejde skal i høj grad være vejledende og formidlende, til gavn og glæde for de børn, vort arbejde gælder.

Jeg har med stor interesse læst den højtærede socialministers tale ved børneforsorgens martskursus i år. Det er svært at blive uenig med den højtærede minister i det, han dér sagde, men det er heller ikke nødvendigt. Ministeren siger bl. a. som en slags forord om udbygning af efterværnet, at det kræver tid og penge at opretholde den personlige kontakt mellem børnehjem og de miljøer, som børnene kommer fra. Det er så rigtigt. Det er også rigtigt, at alt vort arbejde i børneforsorgen koster penge, men det er penge, som skulle være givet godt ud, og penge, vi ikke må spare på. Jeg ved, at det var bedre, om ministeren kunne afskaffe det, han selv peger på som en af årsagerne til de mange problemer omkring fjernelsen af børn fra deres egne hjem: bolignøden. Kunne ministeren afskaffe bolignøden og samtidig arbejdsløsheden, så kunne vi nå langt. Men det kan ministeren ikke, og derfor må der penge til, og mange penge, om vi skal nå længere frem i vort arbejde på at holde så mange børn som muligt på den rette vej.

Jeg tænker her bl. a. på valget af anbringelsessteder for børnene og de unge og på oprettelse af specialafdelinger for de unge med særlig vanskelig karakter. Også jeg synes — som flere af de andre ærede ordførere — at gode plejehjem absolut er at foretrække, men også her må der, som det ærede medlem fru Edel Saunte sagde, højere plejelen til. Og dog bliver det billigere end institutioner. Men vi kan ikke finde plejehjem til alle vore børn. Jeg finder det derfor udmærket, at man deler børnene, så at man ikke anbringer børn med uheldig